

Novoroční

I když se změna letopočtu vÂ našich krajích obvykle oslavuje bujaře a korunována je hlasitými ohňostroji, ve skutečnosti se vlastně nic mimořádného neděje. Většina lidí zamíří 2. ledna do práce, a někteří již na Nový rok stejně, jako to dělali před Vánoci či mezi svátky. Možná si jen budou muset povolit pásek o jednu díрку, pár nadšenců se vrhne do posilovny či na studium angličtiny, pár menších nadšenců tuto činnost odloží o měsíc či na neurčito, ale to je asi tak všechno.

Já to mám letos jinak. Sice jsem se přestěhovala na venkov už vÂ první polovině prosince, protože však do Štědrého dne zbývaly necelé dva týdny, snažila jsem se vybalit všechny krabice a uspořádat věci tak, aby se kÂ nám Ježíšek nebál přijít. A hlavně aby kÂ nám mohly na Štěpána přijet děti, které nám tu pak na pár dnů zanechaly své děti, pak jsme jeli za babičkou na západ Čech, a už tu byl Silvestr.

Sice budu mít ještě dost práce sÂ rovnáním látek a dalších věcí, nic zÂ toho ale vlastně nespěchá. To nejdůležitější, co mě teď čeká, je naučit se žít jinak. Chtěla jsem to a těšila jsem se, jenže mě nenapadlo, že to nebude jen tak samo sebou, že to může být těžké a že bude třeba se to učit.

Kam moje paměť sahá, vždycky jsem šla od jednoho „musíš“ kÂ druhému. Částečně to byl tlak zÂ vnějšku, částečně jsem si ona „musíš“ naložila na sebe sama. SÂ tím se těžko něco dělá. Když máme pocit, že musíme dělat právě tohle a právě tímto způsobem, že to jinak nejde, těžko uvěříme tomu, že ve skutečnosti máme možnost jednat jinak. Dokonce nekonečně mnoho možností. A že záleží jen na nás, co opravdu chceme, co si přejeme a pro co se rozhodneme.

Vždycky jde všechno dělat jinak a dokonce mám pocit, že změnit směr své cesty není tak těžké, jak se zdá. Mnohem těžší asi bude po té cestě smysluplně jít.

Dnes jsem se byla projít po okolí a fotila jsem. Myslela jsem na to, jak poslední dva tři dny, kdy nejsem pod tlakem, tékám od jednoho kÂ druhému a nevím, co vlastně bych měla a hlavně chtěla dělat. Napadlo mě, že už lépe rozumím tomu, co znamená vězeňský syndrom. A trochu

mě to vyděsilo.

Budu se muset naučit mnoho nového, především netlačit tolik na sebe a na okolí, nic nelámat, nechat věci plynout, nechat sebe plynout. Samozřejmě ne bezbřeze. Mám plány a mám závazky, mám cíle a je jasné, že sama příroda mě bude popohánět přinejmenším na zahradě, ale doufám a věřím, že to všechno půjde bez toho nepříjemného sevření zubů, které mě doprovázelo poslední dva tři roky.

Neposlouchala jsem příliš své tělo, neřešila jsem a nechala věci dojít příliš daleko. Jenže dokázat něco udělat sÁ nepříznivou skutečností, kÁ tomu člověk musí postupně dozrát, musí být na to připraven. Snad připravena jsem. Vykročit do nového života, shodou okolností na začátku nového roku.

Ale ten nový rok kÁ podobnému kroku vůbec není nutný. Nově začít lze kdykoli. Přeju vám všem, kdo se odhodláváte, abyste našli co nejdříve to správné odhodlání i sílu ke změně. Přeju nám všem, kdo už jsme se pohnuli, aby nám odhodlání i síla vydržela. A přeju všem, kdo jsou spokojeni se skutečností, ve které žijí, aby jejich spokojenost trvala navždy.

Vyšlo na Zvířetníku 2. 1. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/predsevzeti-novy-rok-zmena-zivotni-styl-fpr-/p_zviretnik.aspx?c=A180101_215558_p_zviretnik_kosa

{fshare}